

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 529/2021

18.05.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Веска Крстајића и Радмиле Драгичевић Дичића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Вељковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 11К бр. 397/2020 од 07.09.2020. године и Вишег суда у Лесковцу ЗКж.1 бр. 6/21 од 12.01.2021. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Вељковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 11К бр. 397/2020 од 07.09.2020. године и Вишег суда у Лесковцу ЗКж.1 бр. 6/21 од 12.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 11К бр. 397/2020 од 07.09.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 75.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а уколико не плати наведену новчану казну у овом року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу ЗКж.1.бр. 6/21 од 12.01.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лесковцу 11К бр. 397/2020 од 07.09.2020. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Вељковић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе

да је извршио кривично дело увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ и обавезе приватну тужиљу на плаћање трошкова кривичног поступка као и трошкова на име састава захтева за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и обраниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер изрека правноснажне пресуде не садржи све битне елементе кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ. Изреком првостепене пресуде суд је утврдио да је окривљени у датим околностима објавио текст увредљиве садржине, чиме је остварио само објективни услов инкриминације из члана 170. став 1. КЗ, али не и субјективни - да су наведене чињенице изнете у оквиру политичке делатности, у намери омаловажавања приватног тужиоца ББ. По ставу одбране, у ситуацији када је увредљива изјава дата у оквиру политичке делатности, имајући у виду да је окривљени председник општинског одбора ВВ странке и увек се у својим објавама обраћао у име странке, а намера омаловажавања, иако није експлицитно садржана у бићу кривичног дела увреда, улази у њен појам и као таква мора бити обухваћена изреком пресуде. Код недостатка овако битног субјективног елемента кривичног дела, односно у недостатку намере омаловажавања нема ни кривичног дела увреда из члана 170. КЗ.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

По налажењу овога суда, у чињеничном опису радње извршења окривљеног, датом у изреци првостепене пресуде, назначене су све чињенице и околности које чине законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом и то како објективне, у односу на радњу извршења која се у конкретном случају састоји у увреди оштећене-приватног тужиоца, пошто је окривљени на свом „facebook“ налогу објавио више текстова са увредљивим речима које су се односиле на приватног тужиоца ББ, па је тако 25.06.2020. године објавио текст „директорку Основне школе ... у ..., госпођо ББ, најбољим кадром СНС банде, јел истина директорко, кадру СНС банде, јел истина багро лоповска да сте сада одложили, поништили ескурзију због наводног корона вируса“, дана 26.06.2020. године „ово је крађа нашег новца на име деце, појединци Вучићеви лопови се богате, спрега, председник општине, директор школе, фотограф, све СНС багра која ће морати у затвор кад-тад“, дана 02.07.2020. године „Директорко Основне школе ..., госпођо ББ, багро једна, докле мислите да варате и обмањујете родитеље ученика, враћајте бре новац што се узели за ескурзију, багро лоповска“ и дана 03.07.2020. године „јел знате да сте направили малверзације око пријемних испита, ескурзија, преварили ђаке, отели новац, итд, директорко Основне школе ...

исправљај грешке за које си лично одговорна, десиће се протести у ...“, а које речи објективно посматрано представљају увреде, тј изјаве омаловажавања приватног тужиоца и непоштовање његовог достојанства, које су код приватног тужиоца изазвале осећај увређености, тако и субјективне које се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног управљеног на извршење кривчног дела у питању.

Из изнетих разлога, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на непостојање субјективних законских обележја предметног кривичног дела и да је правноснажна пресуда донета уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд налази, а насупрот наводима захтева, да намера омаловажавања није законско обележје кривичног дела увреда, већ је ставом 4. члана 170. КЗ, предвиђен основ искључења постојања кривичног дела у ситуацији када је увредљива изјава дата, између осталог, у вршењу политичке делатности, под условом да се из начина изражавања или других околности види да то није учињено у намери омаловажавања, што нижестепени судови у конкретном случају нису нашли.

Како бранилац окривљеног наводима захтева оспорава наведени закључак нижестепених судова и указује да код окривљеног није постојала намера омаловажавања и да је увредљива изјава дата у оквиру политичке делатности, имајући у виду да је окривљени председник општинског одбора ВВ странке и да се у својим објавама обраћао у име странке, то правноснажну пресуду оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Међутим, погрешно и непотпуно чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**